

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984484992/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

når vor tids litteratur er færdig med at dyrke dette endelige, som de kalder virkelighed, og som egentlig er så fattig, så livløs og især så uvirkelig — —

»Så vil de gamle blie nye igen,« antog Therkelsen.

»Det vil de vel ikke, nej. Men der vil komme andre med mere ånd i sig. Næ — disse realister — —«

»Nej,« sa Therkelsen

»Jeg læste nylig en bog — som anmelder altså, man må jo gøre sig bekendt selv med det værste — en bonde-roman, Sjællændere, hed den.«

»Ja,« indrømmede Therkelsen, »den er der ikke noget ved.«

»Jo. Den er ret god, jeg vil endogså sige, den er rigtig god. Der er kærlighed, skinsyge, råhed og drukkenskab i den. Jeg vil gå med til, at den er sand, men den er netop heller ikke mere end sand, derfor duer den ikke. Ti hvad nytte er den til? Hvem gavner den? Vi ved nok, at bønderne kan være sådan, hvorfor skal vi så læse om det? Hvad udbytte har vi af det, hvad løftelse? Det kun sandede gavner ikke kunsten, det dræber den. Man kan sige, som der til dels står skrevet: virkeligheden ihjelslår, men idealet levendegør. Nå, der har vi nok småpigerne med kaffen.«

Lind satte sig ned. Så længe han gik, beherskede han al samtale, men nu blev den frigjort, og de andre delte den gruppevis imellem sig. Kaffen blev budt om, til dels i familiekopperne, hvorpå der stod: »Til Fader,« »Til Moder,« »Til Erindring,« »Jeg gratulerer,« og så videre.

»Småpigerne« forsynede de fremmede, mens møer blev siddende. Charlotte var den sødeste af dem, hun hade himmelblå, åndsfraværende øjne, en fyldig mund, der så ud, som den altid lige hade fået et kys (hun var forlovet), og en lille knold til hage, der var dobbelt. Hun var lidt tung og kunde ikke let finde på noget at tale om, men

hun smilede godt for sig, og det var det smil, hun var blevet forlovet på.

Den syttenårige Emilie, kælebarnet, så meget mere opvakt ud, hendes opdragelse havde også været friere, hvad man snart mærkede på hendes sprog og bevægelser. Øjnene var ret vågne, og næsen endte i en ganske morsom spids. Tænderne var faerens; da hun var fjorten år, kunde hun ikke længere tygge med højre side, femten år gammel heller ikke med venstre; det følgende år tyggede hun alene med fortænderne, og nu havde hun munden fuld af ilde plejede, forlorne tænder.

Lige som man skulde til at drikke kaffe, hørtes ovenover en råbende stemme, der lo og skreg og ramsede op; det kunde være en, der læste leksjer, eller en indespærret sindssyg. Fru Lind så op og smilede:

»Kald på din broer, Lilli.«

»Han er nok ved at lære en eller anden humoristisk historie udenad,« sa fru Therkelsen, »det er jo nu hans fornøjelse.«

Moderhjærtet opfattede straks den der liggende spydighed, som måske var skjult for andre, og i samme øjeblik kom fru Laursen for skade at tilføje, idet hun tænkte på Laursen:

»Det er en underlig tidsfordriv for en mand.«

»Bernhard er i grunden en meget alvorlig natur,« henvendte fru Lind sig til Therkelsen, »mere end man måske tror, når man ikke hender ham.«

Det vilde Therkelsen gjerne tro.

»Ja,« sa overlæreren med et udtryk af upartisk videnskabelighed, »han har en hel ejendommelig ævne til at trøste, endog i højere grad end sin broer.«

»Det er da kedeligt,« syntes fru Laursen, »for som præst vil studenten jo få mere brug for at trøste, synes jeg da.«

Fru Lind ligesom smilede: »En præst har altid noget